

ПОЛІССЯ

ЛІТЕРАТУРНО-
МИСТЕЦЬКА
СТОРИНКА

ВІТАЮ ВАС!

Прийшла весна і зазвучать веснянки,
І сонечко ясніше запала.
З весною вас, шановні ратнівчанки!
На всі роки вам щастя і тепла!
Щоб ви жили і вік не знали горя,
А недруги хай довго-довго сплять.
Дзюрчать струмки і попливуть до моря,
Про вашу красу лиш тільки й гомонять.
Всі квіти вам і всі небесні зорі,
Весна щоб лише радість принесла,
А щастя прибуло, як крапельник в морі,
Щоб доленька трояндою цвіла!
Щоб ніжними були, як літні квіти.
Без вас нудьгують дітоньки малі.
Ви – наші рідні й милі Афродіти,
Ви – хліб і сіль праматері Землі.
Ой, як нам треба спокою і миру!
Щоб не стріляв вже більше руський кат!
Нам треба добре вигострити сокиру,
Хай же, коли полізе «старший брат»!
І день, і ніч працюють без упину,
Не відчувачи часу того, –
Мадонни теж боронять Україну
Від ворога чужого і свого.
Хай зникне зло і дні оті іржаві!
Подяка вам і шана – на порі,
Низький уклін від нас і від держави
Вам, сестри, дочки і рідні матері!

ЛЕЛЕЧЕНЬКИ

День і ніч вони летіли,
Незважа на втому.
Поспішали із чужини
У свій край – додому.
Їхні гнізда їх зустрінуть,
Спочинуть з дороги
І забудуть в своїм краї
Біди і тривоги.
Так думали, як летіли
Ріднії лелеки,
Коли швидко покидали
Ті краї далекі.
Відлітаючи додому,
Чули лиш тривогу.
Сонце й місяць указали
Їм пряму дорогу.
Від далекої дороги
В них крильонька мліли.
І нарешті лелеченьки
В свій край прилетіли.
Хай же буде їм комфортно
У нашому лузі,
Лелеченьки, лелеченьки,
Наші милі друзі!
Лелеченьки прилетіли,

На гніздечко сіли,
Між собою лелеченьки
Про щось гомоніли.
Незважа на втому
А я стояв під деревом
І чув їх розмову,
І радів я за тих лелек,
Бо знав їхню мову:
«Наведемо лад у хаті,
В своєму куточку,
Виростимо сина свого
І маленьку дочку».
Ціле літо лелеченьки
Роботоньку мали –
Малесеньких лелечаток
Вони годували.
І літати їх учили,
Тренували крила,
Щоб комфортно лелечаток
Природа зустріла.
Щоб могли перемагати
Сильний біль і муку.
Засвоїли лелечата
Батьківську науку.
І слухались вони завжди
Своїх тата й маму –
Полетять тепер у вирій
Разом із батьками.

СУПЕРЕЧКА

Збудилось сонечко від сну
І усміхнулось.
- Я не пуцу сюди весну, -
Зима затнулась.
Насунуть хмари снігові,
Вітри завиють,
Кущі і хаші лісові
Сніги покриють.
Усе потоне в білім сні
І все загине.
Тут не бувать самій весні,
Яка вже лине.
З-під снігу блиснула мала
Мізерна квітка.
І пухом відкрилась лугова
Лозова вітка.
- Ми принесли для вас весну,
Дорослі й діти, -
І враз пробудяться від сну,
Запахнуть квіти.
І ми зустрінемо весну
Палким привітом,
І все пробудиться від сну
Чудесним цвітом.
Адам БОХОНСЬКИЙ
с.мт Ратне

ЖИВІТЬ, МАТУСЮ!

Багато гарних слів написано про матір,
Пісень, віршів присвячено лиш їй.
І я хотіла кілька слів сказати
Своїй старенькій мамі дорогій.
Не знаю навіть, із чого почати,
Мабуть, із сповіді, що затаїлася в мені.
Лише з роками зрозуміла, як потрібна мати,
Бо слово «Мати» - найрідніше на землі.
Пробачте, мамо, що гординя не пускала
Вас обійняти так, як у дитинстві обіймали нас.
Я молода була – не розуміла чи не знала,
Яке життя коротке і що спливатиме так швидко час.
Пробачте за безсонні Ваші ночі,
Спасибі за молитву, яку чула уві сні.
Я завжди буду пам'ятати Ваші очі,
Які з любов'ю дивляться услід мені.
Спасибі, мамо, за терпіння і науку,
Дивлюсь на Вас – душа щемить.
Я обіймаю Вас, цілую Ваші руки –
Живіть заради нас – дітей, онуків, правнуків – живіть!
Всім матерям від дочок і синів
Вклоняюся низенько. Цей уклін – для вас,
І закликаю всіх дітей: цілуйте мам живих,
Спішіть до них, бо інколи життя дає останній шанс.

АНДРЕЄВА

с. Залухів

ВЕСНА

Іде весна до нас, на Україну,
Примхлива ще і трішечки сумна,
Адже стрічає тут її руїна
І хата чорна, від слюзи тісна.
Іде весна – навколо спів пташиний,
І синє небо забирає ввись,
А ти стоїш так само вразливий
Солдат, що хлопчиком ще був колись.
Залишив все, пішов за Батьківщину
Стояти там, де кулі грають вальс.
А ти живий, бо любиш Україну,
І житимеш, адже не тут твій час!
Прийшла весна і теплий вітер
Повівав на поля і ниви,
У ньенькі очі мокрі витер,
Поніс у вир всі погляди зрадливі.
Моя весно! Ти маеш бути красна.
Не від тієї праведної крові,
Що лється там, - від сонця ясна,
Від ніжної дівочої любові!

Олена ДЕЙНЕКА

с. Сільце

ОДА МАТЕРІ

Благословенна будь в віках,
Багатодітна Жінко-Мати,
Котра родила за всіх нас,
Хто не хотів, не міг, боявся,
І щедро сіпала зерно,
Радіючи зачаттю й немовляті.
БЛАГОСЛОВІМО ЖІНКУ
Благословімо жінку на землі
Всіма всевишніми дарами.
Життя – обіймами весни
І неба ясного зірками.
Благословімо миром і добром,
Любов'ю, радістю, достатком
І серця ніжності теплом,
І мудрості земної благодаттю.
Благословімо матір і сестру,
Дружину вірну, просто жінку,
Любов і плоть її земну
Небесним прощенням - спасінням.
Земний уклін тобі, жона,
Ти – сяйво сонця, парость квітки,
Смирненя, мудрість, доброта –
Життю дорога, шлях у Вічність.

ЧЕКАННЯ

Вже наповнились бруньки в березах
І зима поступає весні,
Відкривається серце любові,
А в очах вже іскриться вогні.

Промінь ловлять усміхнені губи
І цілують мрійливий міраж,
Жагою наповнені груди
Заспівали весняний романс.
В містерії святкового ранку
Розкриває пелюстки душа
І долонями теплих світанків
Вносить радість у наше життя.
Вихор часу припни на припоні,
А сама зупинися і стань,
Відкрий очі на загнані коні –
Ти і їх пожалій і присядь.
Подивись навкруги і побачиш,
Скільки злата дарує життя.
Збережи, що послалося до хати,
І впізнай в цьому сенс свій буття.
Досить, рідна, літати у казці.
Мрія долі в твоїх вже руках,
Як синичка тепліє у жменьці,
Журавля відпусти і пробач.
Хай сонце виблискує плесами
В чистих настоях чекання.
Ти перейми між березами
Конику свого світання.
Ти перейми свою зіроньку,
Міцно стисни в долоні,
Хай сиплють щасливими іскрами
Жіночих стежинок долі.
Олександра ТАРАСЮК-ЧЕРНИЧЕНКО
с. Заліси – м. Каховка

ЛЮДЯМ ПОВАЖНОГО ВІКУ

Під ношею років ви похилились,
На вашому віку була війна,
Та ви всім бідам не скорились,
Рости хліб – і будувалося життя.
Були колись ви молоді,
Була коса густа – у пояс,
Співали скрізь гучні пісні,
Крізь сон дитячий чули голос.
Та йшли роки, мінялися роками,
І старість глянула в вікно.
Комусь судилось жити в парі,
А хтось один лишився вже давно.
І діти в світ вже полетіли,
За ними як болить душа.
Та не сумуйте так за ними,
Із них до вас хтось завіта,
Обійме радо, поцілує:
- Мене, матусенько, прости! –
І материнське серце звеселіє, –
То ти частіше приїзди!

Тож будьте милосердні, діти,
Відвідайте батьків, поки живі.
Чекатимете й ви на свої діти,
Як вас чекають матері.

Нехай роки не знають втоми,
Нехай бувають веснами сади,
Хай за плечима копа років,
А у душі ви зовсім молоді.
Ще молодий співає голос,
І сміх, здається, молодий,
А старість наvertsє слюзи
По тих літах, що вже пройшли.
Та не сумуйте за літами,
Нехай собі із Богом йдуть,
То озирніться ви довкола –
До вас онуки й діти підійдуть.
Хіба не радість, як зберуться діти?!
Здається, радості немає і межі.
Це сад, який ви посадили разом
І дочекались цвіту навесні.

Не ображайте, діти, матерів!
Чи мати на образи заслужила?!
У своїм лоні, у душі і до кінця життя
У своїм серці проносила.
А скільки не доспала ще ночей?
А скільки днів проводила над вами?
На вашім тілі місця не знайти,
Щоб мати не торкалася губами.
Вже голову мою покрила сивина.
Хочу вам з радістю сказати,
Що мати у мене жива,
Моя найкраща в цілім світі мати.
Моя ти трудівнице дорога!
Не можу підібрати слів тобі,
Моя ти Всезаступнице святая,
Ти – найдорожча мати на землі.
Не ображайте, діти, матерів,
То й ваші діти вас не будуть ображати!

Надія СОБОТОВИЧ

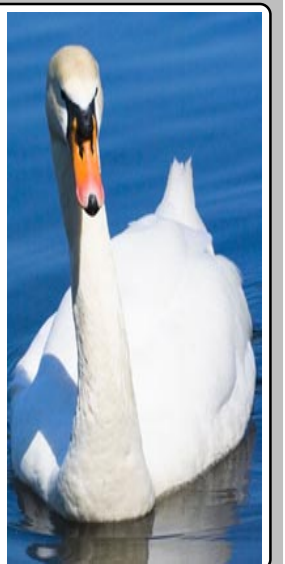
с. Комарове

БІЛИЙ ЛЕБІДЬ

Заховалося сонце за краєм незанимим,
Тихі води озер зелен ліс заховав.
Навіть зорі ясні зникли десь у тумані,
Там, на чистій воді, білий лебідь дрімив.
Птах був цей не один, ще й лебідка дрімала,
Опустивши голівку йому на плече.
Завжди білі птахи навесні прилітали,
Прилетіли сюди два птахи уночі.
Білий лебідь дрімив, похиливши голівку,
Нелегкий дальній шлях він усе ж подолав,
Не журивсь, що гніздо – їхню рідну домівку –
Хтось зумисно чи ні навесні зруйнував.
Не журивсь, хоч було на душі трохи бридко,
Їхне рідне гніздо хтось уцент зруйнував.
Сильний лебідь дрімив, свою білу лебідку
Білим-білим крилом із любов'ю обняв.

Павло КОРСАК

с.мт Заболоття

Сонячне, радісне свято,
Небагато є в році таких.
Тож привід є вас привітати
З весною, чарівні жінки.
І «Дякую» чути взаємно,
І тихе «Люблю» при свічах,
І мамі квіти присмемо,
Ордені ніби, вручать.
За недоспані ночі й тривоги,
За малою тебе в повитку
І за чекання з дороги,
І за все, що було на віку.
І здоров'я вам всім побажати,
Кохати й коханими бути.
Від життя ж задоволення мати,
А біди хай вас обминуть.
Побажати ще щастя й удачі
На довгі і довгі роки,
І плачте, від радості плачте,
Наші любими жінки!

Всі умови для них – молодих –
Учись, твори, пробуй.
Згадала ж дитинство своє –
Босоноге, холодне, голодне.
Поганого, що в світі є,
У неї було, і природно
Бажання бачить внучат
Щасливими... Й Богу спасибі.
Та що це? Замість м'яча
Внуки грають буханкою хліба!
Бабуся за серце вхопилась,
Забриніла слюза на очах.
Хто? Коли? Де навчилися?
Недовиховав хто онучат?
- Що ж то ви робите, діти? –
Шепоче бабуся до них.
- Ми ж не губили і крихти! –
І гамір на вулиці стих.
На внуків сварити не стала,
Хліб із землі підняла,
Перехрестилась, поцілувала...
До хати ж дійти не змогла...

Думки, як в пісках каравани,
Пливуть і плывуть в далечинь.
Живі свідки – сипучі бархани –
Будуть гідями для покоління.

Для внуків і правнуків, певно,
З віршуванням хоч я забаривсь,
Та скажуть, що жив марно
Їх дід і прадід колись.
Відмітять про себе нащадки,
Щирі і добрі в душі,
А я їм залишу на згадку
Про себе спізнілі вірші.
Скарб це безцінний для мене,
Як в сім'ї довгождане дитя.
То Бог ошасливив, напевно,
І ще раз мене за життя.
Хай в пустелях плинуть каравани
Від оазі і до оазі.
Комусь, може, рядочки-бархани
В житті стануть дороговказом.

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

Я з вітчимом живу на Волині.
Мама з «другом» втекла в Кострому.
Отакі сканворди в родині.
«Друг» - ровесник. Хто я йому?
І хто він для мене – не знаю,
Хто кому і яка тут рідня?
Я ж чекав і до сьогодні чекаю
Двінка... Сльози... Ні... Маячня...
Ні. Плакати я розучився,
Хоч серце – не камінь моє...

Я в АТО на таке надивився,
Що особисте своє
В порівнянні нічого не значить
З бідою тисяч людей.
Сліз немає... Я серцем плачу,
Не втекло ж бо воно із грудей!
Мамо, був я в АТО,
Слава Богу, вернувся до хати.
Для мене, мамо, ти хто?
Зрозуміти хочу, спитати...
На війну проводжають усіх
Мама, сестра чи дружина.
Мене – мій вітчим, твій «жених»,
А йому яка я родина?!
Скільки літ тобі я ніхто?
Я б до тебе, мабуть, прихилився...
Смерті в очі дививсь я в АТО.
Хто ж за мене, мамо, молився?
За здоров'я свічку так само
Хто ставив і Бога просив,
Щоб живим я вернувся, мамо,
Щоб меч війни не схопив
Мене у степах непривітних?!
Та не буду на долю роптати.
Час прийде і постановем із звітом –
Що Всевишньому будем казати?
Я не серджусь на тебе, матусю,

Дасть Бог, буде усе, як колись,
Я ж тихцем за усіх помолюся,
Ти ж згадай мене, озовись!

Василь КОВЧ

с. Гута

